

ခင်ခင်ထူး

ရက်ကန်းလွန်း

ဝတ္ထုတိုများ

ဒုတိယအကြိမ်

KYAW THAWIN
2010

အမှာ စာ

ကျွန်မ ရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို သနပ်ခါးပွင့် ဝတ္ထုတိုများ ၊ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် ရွှေဝတ္ထုတိုများ ၊ ဆံရစ်ဝိုင်း ဝတ္ထုတိုများ ၊ ပါးကွက်ကျား ဝတ္ထုတိုများ ၊ ဈေးခြင်းတောင်း ဝတ္ထုတိုများ ၊ လှည်းယဉ်ကြော့ ဝတ္ထုတိုများ စသည် ဖြင့် မြန်မာဆန်ဆန် အမည်များ ပေးခဲ့ပါသည်။ ။

သည် တစ်ကြိမ်တွင် လည်း ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ‘ရက်ကန်းလွန်း ဝတ္ထုတိုများ’ ဟု အမည်ပေးလိုက်ပါသည်။ ။ ကျွန်မ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရှိသော ကျွန်မနှင့် မဝေးလှသော အညာကျေးတော နိမိတ်ပုံများ ဖြစ်သည့် အခေါ်အဝေါ် အသုံးအဆောင် ကလေးတွေကို ခေါင်းစီးအမည်တပ်ကာ စာအုပ်အမည် ပေးရခြင်းအပေါ် ကျွန်မ ကြည်နူးရပါ၏။

ကျွန်မတို့ ကြီးပြင်းရာ ရွာမှာ အိမ်တိုင်းလိုလို လက်ရက်ကန်းစင် ကလေးတွေ ရှိတတ်ကြပါသည်။ ။ ဘယ်ဆွေမျိုးအိမ် ဝင်သွားသွား ရက်ကန်းခတ်သံ တရောင်းရောင်းကို ကြားရလေ့ ရှိသည်။ ။ ရက်ကန်းစင်မှာ ထိုင်၊ ပုဆိုးတစ်ထည် ခါးမှာ ကွင်းသိုင်းပြီး လက်ခတ်တန်းကို တဂျုန်းဂျုန်းဆွဲကာ ရက်ကန်းခတ်နေကြသော ရွာသူတို့ ၏ ပုံရိပ်တွေကိုလည်း လွမ်းရပါသည်။ ။ ထိုစဉ်ကတော့ ရက်ကန်းစင်ကလေးသည် ပင်အိမ်ကျက်သရေ၊ အိမ်အဆင်တန်ဆာ ဖြစ်တော့သည်။ ။ ရက်ကန်းစင်၊ အကွက်ဆန်းထွင်၊ ပျို့မောင်ကြီး ရွှေသျှောင်ပွနှင့် တော်ပုံမလားရှင် ... တဲ့

။ ရှေးက ရက်ကန်းတေးများမှာ ပင် မေတ္တာဓာတ်တွေ ပါပါ၏။

‘စာမတတ်တော့ အကန်း၊ ရက်ကန်း မတတ်တော့ အကျိုး’ ဆိုသော စကားက အတော်တာ သွားခဲ့ပါသည်။ ဟိုတစ်ခေတ်က မိန်းမသားများ ခမျာ စာပေသင်ကြားဖို့ အခွင့် နည်းပါးခဲ့ကြသည်။ ရက်ကန်းကလေး တော့ ခတ်တတ်ပါမှ။ လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသား သောင်းတိုင်ကကြား။ သောင်းတိုင်က ကြား မကြား မသေချာသော်လည်း တစ်ရွာလုံး ကြားရ တာတော့ အမှန်ပင်။ မိန်းကလေးဘဝ အရွယ်ကလေး ရကြပြီဆိုလျှင် ပင် ရက်ကန်းနှင့် နှီးနွယ်သော အလုပ်တွေ စလုပ်ကြရပြီ။ ကျန်မ ငယ်ငယ်က အရှေ့ကြည်းတောရွာတွေ ဘက်ကို လိုက်၍ ဝါလေကောက် ခဲ့ရတာကို အမှတ်ရမိ၏။ ဝါခင်းက ဝါတွေ ဆွတ်ပြီးကြလို့ အခင်းရှင်က လက်လွှတ်ပြီ ဆိုသည် နှင့် ဝါလေကောက် ထွက်ကြသူ မိန်းမတွေက ကျန်ကောင်းကျန်ရာ ဝါပွင့်ကလေးတွေကို တစ်ခင်းဝင် တစ်ခင်းထွက် နေပူစပ်ခါးထဲမှာ ဝါပေါက်တွေ ရှာကောက်ကြရ၏။ ဝါလေ ကောက်ရတာက ပင် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရက်ကန်းစင်မှာ ချည်ခင်တန်း ဆင်နိုင်ဖို့ လုံးပမ်းရသည့် အဆင့်တွေ ကလည်း များ ပါဘိခြင်း။ ဝါပွင့်ကို ခူးဆွတ်၊ နေလှန်းပြီး ဝါဖန့်ရသည်။ ဝါကြိတ်ရသည်။ ဝါဖတ်ရသည်။ ဖတ်ပြီးသား ဝါဝွမ်းနုများကို ဗိုင်းလိပ်ရသည်။ ချည်ခင်ရအောင် ဗိုင်းငင်ရသည်။ ချည်ခင်ကို ချားတစ်စင်းဖြင့် ရစ်ရသည်။ ချည်ခင်တွေကို ထမင်းပျော့ပျော့ဖြင့် ချည်စာနင်းရသည်။ ဝါးနှစ်လုံးအကူဖြင့် ချည်ခင်လှန်းပြီး ဆတ်သွားဖြင့် သတ်ကာ ချည်စာရှင်းရသည်။ တညင်းလုံးတွင် ချည်ရစ်ရသည်။ ရက်ကန်း ရှယ်ရသည်။ အတုံ့အပြန် သွယ်တန်းရသည်။

ရက်ကန်းစင်မှာ အထည်တစ်ပိုင် ရက်လုပ်နိုင်ဖို့ အရေး ရက်ကန်းဆ

င် ရတာကလည်း မကျွမ်းကျင်လျှင် မလွယ်လှပေ။ ရောင်ကိုင်နဖူးစီးမှာ အတိုင်ချည်တန်းရှယ်၊ ရောင်ထုံးပြီး ထုပ်ကို တင်းတင်းပတ်၊ ရက်ကန်း ခူအောက်မှာ လျှိုသွင်း၊ ယဉ်သွားကိုဖြတ်၊ လိပ်လုံးကိုပတ်။ တိုင်ချည်ခင် ပြီးတော့ ဖောက်ချည်အတွက် ပြင်ရသည် ။ တညင်းလုံး (ယောက်လုံး) မှာ ချည်ခင်မှ ချည်များ ရစ်ပတ်ရသည် ။ ရစ်ဖောက် ‘ယောက်’ သည် ခေါ်ပါ၏။ ပြီးမှ လွန်းဆံကလေးထဲမှာ တပ်ကာ ဖောက်ချည်အဖြစ် အသုံးပြုရသည် ။ သည် ‘လွန်း’ ကလေးဖြင့် တိုင်ချည်ထဲမှာ ငုတ်ချည်ပေါ် ချည် အကွက်ဖော်ရသည် ။ ကြိုက်ရာအဆင်ကို ပုံဖော်ယူရသည် ။ လွန်း ဆံကလေးက တိုင်ချည် ဟိုဘက်ထိပ်၊ သည် ဘက်ထိပ် စုန်ချည်ဆန် ချည် ပြေးနေရသည် ။ ကျူပင်ကြို ကျူပင်ကြား လောင်းကလေးနဲ့ သွား နေသလို။

ရက်ကန်း တစ်စင်လုံးမှာ အသေးငယ်ဆုံး ကိရိယာ ဖြစ်သော်လည်း လွန်းကလေးခမျာ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တာဝန်ကြီးကြီး ယူရရှာသည် ။ လွန်းများ စွာဖြင့် ချိတ်ကာ ချိတ်ကာ ရောင်စုံပိုးထည် အချိတ်ထဘီ ကလေးတွေ ရက်လုပ်ကြတာလည်း ရှိပါသည် ။ လွန်းပေါင်း တစ်ရာခန့် အသုံးပြု၍ ရောင်စုံ ရက်လုပ်ထားသော လွန်းတစ်ရာ ပိုးချိတ်တွေက လည်း သည် ကနေ့အထိ ပွဲထိုင်ထည်အဖြစ် နေရာရနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

မင်းတုန်းမင်း၏ မိဖုရား သီပေါမင်း၏ မယ်တော် လောင်းရှည်မိဖုရားကြီး ရေးခဲ့သည့် တေးထပ်တစ်ပုဒ်တွင် ‘လွန်းတစ်ရာပိုးစပ်၊ ကြိုးဖြတ် ချက်ပလီ၊ မျိုးမြတ်တဲ့ ထဘီကို၊ ဖိုးဖြတ်မည်ကြဆဲ ...’ စသည် ဖြင့် ရေးစပ်ထားပါသည် ။ ‘ရွှေလွန်းပျံ ရပ်မနား၊ ဘယ်ညာခုန်လို့ သွား ...’ ဟု လည်း တေးစပ်ခဲ့ကြသည် ။ လွန်းကလေးကို ခေါင်းစဉ်တပ်ကာ အဆင်အမည်များ ပေးတတ်ကြသလို ရှေးစာဆိုတို့ ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့ကြသည့် တေးကဗျာများ လည်း ရှိခဲ့ကြပါ၏။ မောင်းထောင်ဆရာ ဦးကျော်လှ၏ ‘ဝံသာနု

အထည်' သံချို လေးချိုးတစ်ပုဒ်တွင် -

"ကမ္ဘာတွင် မြန်မာမျိုးတို့

ဓမ္မတာ အမျိုးအမည် ဖျင်ပင်နီနှင့်

ဆင်ထဘီ တဘက်ကြမ်းတို့ ကို

ရက်ကန်းတွင် လွန်းပြန်ထိုးပါလို့

ပန်းဆိုးကာ ကိုယ်စီဝတ်ကြရ ... မိုးစွတ်နှင့် နေပူခံ"

ဟု စပ်ဆိုထားပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ရက်ကန်းလွန်းကလေးနှင့် တင်စားထားပါသည်။ အမြဲတမ်း ဘဝအမောများ ဖြင့် ပြေးလွှားရုန်းကန် နေကြရသော အညာကျေးလက် လူနေမှု ဘဝများ နှင့် ပုံရိပ်များကို လွန်းဆံကလေးနှင့် ခိုင်းနှိုင်းချင်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း အကွက်အသွေး အရောင်အဆင်ကျအောင် ပုံဖော်ရသည့် လွန်းကလေးများကို ကျွန်မ လေးစားအားကျ မိရပါသည်။

‘ရက်ကန်းလွန်း’ ဝတ္ထုတိုများကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ ၊ သရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာများ နှင့် စာအုပ်လုပ်ငန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်းကောင်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။ ။ ချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ်များ ၏ မေတ္တာကတော့ ကျွန်မအဖို့ ဆပ်၍ မကုန်နိုင်သော ကျေးဇူးတရားများ လို့ သာ ဆိုပါရစေတော့။

ရက်ကန်းကိုယ်စီ တန်းကိုယ်စီ ရွှေချည်ငွေချည် တန်းနိုင်ကြပါစေ။

၁၀၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၀၀၈ ခုနှစ်

မန္တလေးမြို့။

ချည်ထွေး

ကျွန်မတို့ မိသားစု မြစ်ကမ်းနားက တိုက်ခန်းကို ရောင်းပြီး မြို့သစ် ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာ ကတည်းက ရီထွေးတို့ က သည် မှာ အခြေကျ နှင့် နေကြတာ နှစ်ကို မနည်းတော့ဘူး။ မြို့သစ်ရယ်လို့ တည်ပါပြီ ဆိုက တည်းက ရောက်လာကြတယ် ပြောဖူးလို့ တွက်ကြည့်ရင် ဆယ်နှစ် ကျော်လောက် ရောပေါ့။ မြို့သစ်မှာ ရီထွေးတို့ က ကျောင်းသားဟောင်း၊ ကျွန်မတို့ က ကျောင်းသားသစ်ဆိုတော့ အစစအရာရာ အားကိုးရတယ်။ မြို့သစ်မှာ ဘာလေးလိုချင်လိုချင် ရီထွေးသမီးတွေကို လွှတ်ရတယ်။ ရီ ထွေးကို မေးရတယ်။ မြစ်ဆိပ်တိုက်ခန်းမှာ နေတုန်းကတော့ အခန်း (၄၀)၊ အိမ်ထောင်စု (၄၀) နေကြတဲ့ ဆယ်ခန်း လေးထပ်တိုက်ခန်းဆိုတော့ ခိုင်းရမယ့် ကလေးတွေ ပေါတယ်။ ပြေးပြေးလွှားလွှား လုပ်ပေးမယ့် မိန်းမတွေကလည်း များ တယ်။ မြို့သစ်ကို ရောက်လာတော့ ခိုင်းစရာ က ရီထွေးသမီးတွေပဲ ရှိတာ မဟုတ်လား။ လက်ခုပ်လက်ဝါး မကပ်ချင် လို့ မရတော့ဘူး။

ရီထွေးက ကလေးငါးယောက်မအေ ဆိုပေမဲ့ ကြီးလှသေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး ။ သုံးဆယ်ကျော် သုံးဆယ့်ငါးတွင်းလောက် ရှိမှာ ပါ။ အ သား မရော်မရေ၊ နဖူးမောက်မောက်၊ မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းကြီးနဲ့ မသိ ရင် ပျားတုပ်ခံထားရတဲ့ ပုံ။ ရေရယ် မိုးရယ်လို့ ချိုးခဲတဲ့ အပြင် ကတ္တီပါပွ ငုံကြီး တွေပါတဲ့ လေဘေးထည် အနွေးအင်္ကျီကလည်း ဘယ်တော့မှ မခွ

တ်လေဘူး။ ထဘီကို ဗိုက်ပေါ် တင်ဝတ်သလို ဆံထုံးကိုလည်း ငယ်ထိပ် ပေါ် တက်ထုံးထားတတ်တာ ဆိုတော့ ရီထွေးကို ကြည့်လိုက်ရင် ရင် ကော့ကြီးနဲ့ ရွှေနေတဲ့ ခုံးရုပ်လိုပဲ။

"ညည်းအိမ်သားက ဘာလုပ်တာလဲ၊ မိုးချုပ်တယ်နော်"

"ကုန်ထမ်းတာ အစ်မရဲ့ ၊ မိုးလင်း ထမင်းကြမ်းစားပြီး ထသွားတာ၊ မိုးချုပ်မှ ပြန်လာရတာ၊ အလုပ်က မိုးမချုပ်ပါဘူး။ သင်းက အရက်ဝင် သောက်တာ အချိန်ကုန်တာပါ"

ရီထွေး ယောက်ျားက တကယ်လည်း မူးပြန်လာတာ များ တယ်။ ပြန်လာတိုင်းလည်း မယားကို ပြဿနာ ရှာတာချည်းပဲ။ တစ်ခါတလေ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်တတ်လို့ ကျွန်မတို့ က ဟန့်ရတယ်။ နေ့ တိုင်း မူးနေတာဆိုတော့ ကျွန်မတို့ က နေ့တိုင်း ဟန့်ဖို့ ခက်သားကလား ။ သည် တော့ ရီထွေးက နည်းစနစ် နှစ်ခုနဲ့ ထိန်းတယ်။ တစ်ခုက လင် မူးပြန်လာရင် လင်ကို မဟုတ်တာရော ဟုတ်တာရော ဆီးပြီး မျက်ရည် ခံ ထိုးတဲ့ နည်း။ နောက်တစ်နည်းက သမီးကလေးတွေကို ပြိုင်တူအော် ငို ခိုင်းတဲ့ နည်း။ ဆီးပြီး မျက်ရည်ခံ ထိုးတဲ့ နည်းက လင်ကို ရပ်ကွက်နဲ့ လှည့်တိုက်တာပါ။ ဘယ်သူက ကျုပ်တို့ ကို ဘာပြောတယ်။ ဘယ်သူက နှိမ်တယ်။ ဘယ်ဝါကတော့ ဘယ်လိုစောင်းတယ် ဆိုတာမျိုးနဲ့ တို့လိုက်ရင် မယားကို ရန်လုပ်မယ့် လင်က အရက်ရှိန်ကလေးနဲ့ ဆိုတော့ လမ်းထဲ ကို စောင်တော့တာပဲ။

လမ်းထဲဆိုလို့ ကျွန်မတို့ လမ်းအကြောင်းလည်း ပြောပါဦးမှ ။ လမ်း က လမ်းတိုကလေး။ ပေခြောက်ဆယ် လေးဆယ်ကွက် ခြောက်ကွက်တွဲ စာလောက် ရှည်တာပါ။ အရှေ့ အနောက်တန်း၊ တောင်ဘက် မျက်နှာပြု ထားပေမဲ့ အရှေ့အနောက်လမ်းက ထိုထိုမပေါက်ဘူး။ အရှေ့ဘက်ထိပ်

မှာ နံပါတ်တပ် လမ်းမကြီးရှိပေမဲ့ စာသင်ကျောင်းဝင်းကြီး ခံနေသလို အနောက်ဘက်ကလည်း ကြားလမ်းနဲ့ ကန့်လန့်ခံ အိမ်ကွက်တွေရှိတယ် ။ ကျွန်မတို့ လမ်းကလေးကို ခူးကြားလမ်း၊ ကျောက်ပင်လမ်း၊ တစ်ကွက်ငှတ်လမ်း စသည် ဖြင့် ခေါ်ကြတာလည်း ရှိတယ်။ လမ်းက လေးဘက်လေးတန် အိမ်တွေကြား ပျောက်နေသလိုတော့ ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။

ကျွန်မတို့ လမ်းတိုထဲမှာ မြေကွက် ခြောက်ကွက်စာ ရှိပေမဲ့ လူလာမနေသေးတဲ့ အကွက် တစ်ကွက်စ နှစ်ကွက်စကလည်း ရှိပါသေးတယ်။ ရီထွေးတို့ အကွက်က မြို့သစ် စတည်ကတည်းက လူနေတယ် ပြောပေမဲ့ ရေပေးရေးရေငုတ် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ရေလိုချင်ပြီဆိုရင် ရေရှိတဲ့ အကွက်တွေဘက် သွားရတော့တာပါ။ မနက်မိုးလင်းပြီ ဆိုတာနဲ့ ရီထွေးက ပလပ်စတစ်ခွက် တစ်ခွက်နဲ့ တစ်ဝိုင်းကျော်က ရေငုတ်ကို သွားပြီး မျက်နှာသစ်တယ်။ ရီထွေး မျက်နှာသစ် ပြန်လာတော့ သမီးတွေထဲက နီးတဲ့ သူက နီးသလို တစ်ဝိုင်းကျော်မှာ မျက်နှာသွားသစ် ကြပြန်ရော။ သမီးတွေချည်း ခြောက်လုံးပတ်လို ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ဆိုတော့ ရေမှ သွားချိုး ကြပြီဆိုရင် ဒွေးမယ်နော် ညီအစ်မတစ်တွေ ရေကန် ရေဆင်းချိုး ကြသလိုပဲ။

"ရီထွေးရယ် ရေထည့်ဖို့ အိုးရယ် အင်ရယ်တော့ ရှိပါမှ ပေါ့၊ ရေဆိုတာ မရှိမဖြစ်ဟာအေ ညည်းတို့ ကလေးငါးယောက် ရတာတောင် ရေစဉ်အိုးတစ်လုံး မရှိတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။"

တစ်ရက် ကျွန်မက ဆုံးမသလိုလိုနဲ့ ပြောတော့ ရီထွေးက ဟိုလိုလိုသည် လိုလို အကြောင်း ပြတယ်။ ကျွန်မက မနေတတ်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ အိမ် ဆေးသုတ်တုန်းက ပိုတဲ့ ငါးဂါလံဝင် ပလပ်စတစ် ဆေးပုံးကို သန့်အောင် ဆေးပြီး တစ်ပုံး ပေးလိုက်တယ်။ သည် ပုံးကိုတောင် ရီထွေးက ရေခပ်ဖြည့် တာမျိုး မရှိဘူး။ သမီးတွေကို ဒန်အိုးတစ်လုံးနဲ့ ရေသယ်ပြီး

ဖြည့်ခိုင်းတာပါ။ ရီထွေးကတော့ အနွေးထည်ကြီးနဲ့ မီးယပ်ချမ်း ထနေတာနဲ့ ပြီးလေရဲ့ ။ တစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက် ကူး လာပြီး ဆေးတောင်းတယ်။

"ဆရာမတို့ ဗမာဆေးလေး ဘာလေး မသုံးကြဘူးလား၊ မီးယပ်ချမ်း ထလို့ ခိုက်ခိုက်ကို တုန်နေတာပဲ၊ အီးဟီးဟီး တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေလို့ အကြီးမ နင်းခိုင်းရတယ်"

သည် ကတည်းက ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဆေးဆိုင် မှတ်တော့တာပါ။ မိုးလင်းလို့ ခြံတံခါး ဖွင့်ထားတာနဲ့ ကြုံရင် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တောင်းတာမျိုး၊ ချေးတာမျိုး လုပ်တော့တာပါ။ တစ်ခါတလေ စောစောစီးစီး ငိုကြီးချက်မနဲ့ ဝင် လာပြီး နွေးထည် လက်မောင်းနဲ့ မျက်သုတ်ရည်၊ မျက်လုံးကြီးတွေ မို့နေအောင် အားရပါးရ ငိုပြီးတော့မှ အကြောင်းရင်းကို ပြောတော့တာပါ။ စောစောစီးစီး အပူရေစာ လာတိုက်နေတာကို မကြိုက်ပေမဲ့ နားထောင်ရတာပါပဲ။

"ဆရာမရယ် ပါတိတ်ကောင်းလေး ပေါင်ထားတာကို နှစ်လနဲ့ အဆုံးဆိုတော့ မလွန်ဘူးလား၊ အတိုးလည်း ပေးနေတဲ့ ကြားက မနက်က အစောကြီး သွားရွေးတော့ ဆုံးပြီတဲ့ ။ မတရားသက်သက် လုပ်တာ။ သွေးအန်မယ့်ဟာတွေ စားကြပါစေ အီးဟီးဟီး ..."

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်ထားတဲ့ စာချုပ်လို ဂရုလို စာရွက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး ယူ လာပြီး ကျွန်မအိမ်သားကို ဘာသာပြန်ခိုင်းတတ်တယ်။ ကျွန်မအိမ်သားက ထားခဲ့ ဖတ်ကြည့်ဦးမယ် ဆိုတာလည်း မရဘူး။ အရေးကြီးလို့ ချက်ချင်း ပြောပြပါ လုပ်ကရော။ သည် ဘာသာပြန်ချက်မှ မကြားရရင် မဖြစ်တော့သလိုဆိုတော့ ကျွန်မအိမ်သားက အကြမ်းလောက် ပြောပြရတယ်။ ပြောပြတော့လည်း ကောင်းကောင်း

နားထောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သည် စာရွက်တွေ ကျွန်မတို့ ကို ထိုးရောင်းချင်လို့ လာပြတဲ့ သဘောပါ။

"ဒါ ကျွန်မတို့ ဦးလေး တစ်ခေတ်ကောင်းစားတုန်းက နောင်ချိုဘက်မှာ မြေနစ်ကွက် ပေးခဲ့တာလေ ဆရာမရဲ့ ။ တစ်ကွက်က ကျွန်မအဒေါ် စာရွက်၊ အခု အဒေါ်တို့ က ရောင်းတော့မယ် ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ က လည်း ရောင်းရတော့မှာ ။ နှစ်ကွက်တွဲကြီး ဆရာမတို့ ယူလိုက်ပါလား။ အခုက နှစ်ကွက်ကို တစ်ရာနဲ့ ဆိုင်ထားတာ။ ဆရာမတို့ ယူရင် ရှစ်ဆယ်နဲ့ ယူ"

ရီထွေးစကားက ဟုတ်လေသလား၊ မဟုတ်လေသလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ က ကောင်းအောင် ကြည့်ပြောပြီး ပြန်ခိုင်းရတယ်။

တစ်ခါတော့ သရက်သီး ရင့်ချိန်ကြီး။ တစ်ကွက်ကျော် မြေကွက်မှာ ပေါက်နေတဲ့ သရက်ပင် နှစ်ပင်က သရက်သီးတွေ ညွတ်နေအောင် သီးနေတာကို ရီထွေးတို့ သားအမိ သားအဖတစ်တွေ တက်ခူးကြ၊ ဆွတ်ခြင်းနဲ့ ဆွဲချကြ လုပ်ကြတယ်။ သရက်သီးတွေက ဝမ်းပျဉ်းတွေဆိုတော့ မက်လောက်စရာပေါ့။ ခြင်းတောင်းကြီး လေး ငါးတောင်းလောက် ရတော့ ရီထွေးက သူမအေကို ဈေးချိုလွှတ် ရောင်းခိုင်းတယ်။ ကျွန်မတို့ လမ်းထဲက နှစ်အိမ် သုံးအိမ်ကိုလည်း ဆယ့်လေးငါးလုံးစီ ဝေပေးသေးတာပါ။

"ရီထွေးရဲ့ အဲဒီခြံက ပိုင်ရှင်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ခုဟာက ခများများ ခရီးသွားနေကြတာဆို၊ ပြန်လာလို့ သရက်သီးတွေ မတွေ့ရင် ပြဿနာ တက်လိမ့်မယ်၊ တို့ လည်း မယူချင်ဘူး"

ရီထွေးက အရေးမကြီးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပါ။ မျက်နှာ ဖောင်းဖောင်းကြီးကို ပြီးထားလိုက်တာ ပါးစပ်က နားရွက်ချိတ်လို့ ။ ကျွန်မတို့ က သည်

လမ်းထဲ နောက်မှ ရောက်ကြတာဆိုတော့ သရက်ပင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရီထွေးတို့ က ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လုပ်နေလို့ မေးရတာပါ။

"ကျွန်မတို့ ကို အပ်သွားတာပါ ဆရာမရဲ့ ၊ သူတို့ က ကြာဦးမှာ ၊ သရက်သီး မှ ညှိချိန်မှ ပြန်မရောက်ရင် နူးရောင်းကြလို့ မှာ သွားတာလေ၊ ရဲရဲသာ စားပါ"

ကျွန်မတို့ လည်း စားကြတာပဲပေါ့။ မကြာပါဘူး၊ မြေရှင် ရောက်လာတော့ ပြဿနာ တက်ပါရော။ ရီထွေးကလည်း စူးစူးဝါးဝါး ရှင်းနေတာ ကြားပါရဲ့ ။ နောက်တော့ မြေရှင်က အသံ မထွက်တော့ဘူး။ ပြဿနာ ပြီးသွားတယ်နဲ့ တူပါရဲ့ ပေါ့။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာတော့ သတင်းကြားရတာပါပဲ။ သရက်သီးတွေက လေကြွေတာ တစ်ဝက်၊ ရှဉ့်ကိုက်တာ တစ်တောင်း၊ ပုပ်တာက တစ်စိတ်၊ ကျန်တာကိုနူးပြီး လမ်းထဲက အိမ်တွေ ဝေတာက ဘယ်လောက်ဆိုပြီး စာရင်းပြသတဲ့ ။ ပိုင်ရှင်ခမျာလည်း မကျန်တော့တဲ့ သရက်သီး အဘိဇ္ဈာ မများ ချင်တော့တာနဲ့ ငြိမ်နေရတော့သတဲ့ ။ ရီထွေးက အဲသလိုဟာမျိုးပါ။

ဒါကြောင့် လမ်းထဲကရော၊ ကျွန်မတို့ တစ်လမ်းကျော်ကရော၊ တောင်မြောက် ကန့်လန့်အကွက် တွေကရော ရီထွေးကို ချည်ထွေးလို့ ခေါ်ကြသတဲ့ ။ လမ်းထိပ်က မုန့်ပျားသလက် ရောင်းတဲ့ မသောင်းက ပြောဖူးတယ်။

"ဆရာမနှယ် ရီထွေးက ဇယားရှုပ်တယ်နော်၊ ကျွန်မတို့ က ရီထွေး မခေါ်ဘူး၊ ချည်ထွေး ခေါ်ကြတာ။ ရှင်းရအောင် ရှုပ်လွန်းလို့ လေ"

နောက်တော့လည်း ရီထွေးအကြောင်း အူမချေးခါး သိလာရတော့တာပါပဲ။

"အကြီးမရေ ဟေ့ အကြီးမ၊ ဘယ်သွားနေတာတုန်း၊ ကြောင်အိမ်ထဲက ဖအေဖို့ ချန်ထားတဲ့ ဟင်းနှစ်တုံး မစားပါနဲ့ ဆိုတဲ့ ကြားက စားသွားသေးသနော်၊ အာပုပ်မ ခါးပိုက်နိုက်မ လာခဲ့စမ်း"

မနက် မိုးမှ မလင်းသေဘူး။ ခုနစ်စဉ်တိုက် အော်သံကြီးကြောင့် ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေ အိပ်ရာက ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်ရ တော့တာပါ။ ။ အရှေ့အိမ် အနောက်အိမ် ဝင်းထရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတာဆိုတော့ နားနားကပ် အော်လိုက်သလိုပါပဲ။ အကြီးမဆိုတာ ရီထွေးရဲ့ သမီး အကြီးဆုံး အပျိုပေါက်မကို ခေါ်တာပါ။ အမူသွား အမူလာကလည်း ထူးပြီး မေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ အော်သံထဲမှာ ပါပြီးသားလေ။ အာပုပ်မဆိုတာက မိဘမသိအောင် စားတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ခါးပိုက်နိုက်မက အလစ်ဝင်တွယ် သွားတယ်လို့ ပြောချင်တာမှန်း ကြားရသူတိုင်းက သဘောပေါက်ရတယ်။ ရီထွေးက သည် လိုပဲ အော်နေကျပါ။ အသံကလည်း အောင်သလား မပြောနဲ့ ။ အသံကွဲကြီးနဲ့ သာယာနာပျော်စရာ မကောင်းတာထား၊ ခြစ်အော်လိုက်သံက ဓားထက်ထက်နဲ့ ခွဲလိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အိမ်ထဲကို ကိုယ်အော်နေရင်ထား။ အခုက တစ်ကွက်ကျော်မှာ မျက်နှာသွားသစ်နေတဲ့ အကြီးမကို အော်တာဆိုတော့ နဂိုသံထက် နှစ်ဆတင်အော်တာ ဆိုတော့ စဉ်းစားသာ ကြည့်တော့။

တစ်ခါတော့ အလတ်မက အိမ်မှာ နတ်ဆက်ထားတဲ့ လက်ဖက်နဲ့ မုန့်ဆီကြော် အနီ အဖြူတွေကို မန်ကျည်းပင်ရိပ် ထွက်စားလိုက်တာ ကုန်ရော။ ရီထွေး အိမ်လည်ရာက ပြန်တော့ နတ်စင်ကို မကြည့်မိသေးဘူး

။ နေ့လယ်လောက်ကျတော့မှ သတိထားမိရာက နတ်လက်နက်၊ နတ်
မုန့်ဆီကြော် ခိုးစားမှုကို စစ်တော့တာပါ။

"အမယ်လေး အမယ်လေး မကြံကောင်း မစည်ရာတော်။ နတ်တင်
ထားတဲ့ မုန့်ကိုမှ ငတ်ရသလား၊ နတ်တောင် မနည်းကုတ်ကတ် တင်
ထားရတာဟဲ့၊ ကိုင်း ပြောစမ်း ဘယ်သူ စားတာတုန်း"

တဗုန်းဗုန်း တပိုင်းပိုင်း ထုနှက်ရိုက်စစ် နေလိုက်တာ ညနေစောင်း
တဲ့ အထိ မပေါ်ဘူး။ အားလုံးကို မဲရိုက်နေတာဆိုတော့ အပြစ်မရှိသူတွေ
ပါ ခံနေရတော့တာပါ။ ခိုးစားတဲ့ သူက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ လည်း မသိ
လိုက်တဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ အမှုက တော်တော်နဲ့ မပေါ်ဘူး။ နောက်တော့မှ
တရားခံမိလို့ တစ်ယောက်တည်း ရွေးရိုက်တာ နန္ဒင်းတောင် သိပ်ယူရ
သတဲ့ ။ ကျွန်မက တရားခံ ဘယ်လိုပေါ်သလဲလို့ မေးတော့ ရီထွေးက
အမှုကြီး မိလိုက်တဲ့ ရဲအရာရှိလို မျက်နှာနဲ့ ပါ။ သူဟာနဲ့ သူတော့
အဟုတ်သား။

"ပထမတော့ ကျွန်မက အားလုံးကို ကျုံးရိုက်တာ၊ ဖော်မှ မဖော်ကြ
တာ။ နောက်တော့မှ သတိရပြီး ပါးစပ်တွေ လိုက်နမ်းကြည့်တော့ အလ
တ်မ ပါးစပ်က လက်ဖက်စော်နံ့တာ ထောင်းထလို့ ၊ ဒါနဲ့ ဆော်လိုက်တာ
ဝါးခြမ်းနှစ်ခြမ်း ကုန်ရော။ နန္ဒင်း သိပ်ထားခဲ့တယ်"

"ညည်းတို့ က ဘာနတ် ကိုးကွယ်တာတုန်း ရီထွေးရဲ့ ၊ လက်ဖက်နဲ့ မု
န့်ဆီကြော်ဆိုလို့ မေးတာပါ"

"နတ်သောကောရောကော ပါပဲ ဆရာမရယ်၊ တစ်နတ်မ၊မ တစ်နတ်
မ လုပ်ရတာလေ၊ လက်ဖက်နဲ့ မုန့်ဆီကြော်က နတ်တိုင်း ဆိုင်တာကိုး"

ရီထွေးမှာ အဆိုးဆုံးအချက်က လမ်းတိုကလေးထဲ ရှိတဲ့ လူ ဘယ်သူ
နဲ့ မှ မတည့်ချင်တာပါ။ ပြဿနာ ဇာတ်မြစ် လိုက်လိုက်ရင် ရီထွေးက

လွန်တာချည်းပဲဆိုတာ အားလုံးကလည်း သိနေကြတာ ပါပဲ။ ရီထွေးက အလုပ်သာ လက်ကြောမတင်းတယ်၊ မီးဖိုချောင် အချေးအငှားတော့ လည်း လက်ရဲဇက်ရဲ နိုင်တယ်။

"မစန်းနွဲ့ရယ် ကြက်သွန် တစ်တက်လောက် ပေးစမ်းပါ၊ ဈေးက မေ့လာလို့ "

"မငယ်ရေ ငန်းဆေး ဝယ်ထားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ အငယ်မ ကိုယ်ပူချင်နေလို့ တစ်ခါတိုက်လောက် မျှပါဦး"

"ဒေါ်ကြီးသန်း ငံပြာရည်ဖျော်ပြီးမှ ငရုတ်သီးမှုန့် ကုန်မှန်းသိတော့တယ်၊ တစ်မှုန့် နှစ်မှုန့်လောက် ပေးစမ်းပါ"

ဆိုတာမျိုးက နိစ္စရူဝကိစ္စ။ ကြည်ကြည်သာသာ ချေးလို့ ငှားလို့ တောင်းလို့ ရမ်းလို့ ရရင်ရ၊ မရလို့ ကတော့ ရန်လုပ်ပါလေရော။ ရန်ဖြစ်တဲ့ အိမ်ရှေ့ ထဘီမပြီး ရန်စောင်နေတာ လေးငါးခေါက်။ ရှောင်နိုင်သူတွေက ရှောင်ကြပေမဲ့ မရှောင်နိုင်သူကျတော့ ချိတ်ကရော။ အော်ကြ၊ ဆဲကြ၊ လုံးကြ၊ သတ်ကြ၊ ခဲကိုင် တုတ်ကိုင်တွေ ဖြစ်ကြရော။ လမ်းတိုကလေး ထဲ ရှိသမျှ လေးငါး ခြောက်အိမ်မှာ တော့ ရီထွေးက ရမ်းချင်သလို ရမ်းရနေတာကိုး။ ညဘက် လင်မူးလာတော့ လင်က တစ်စခန်းထရင် ရီထွေးက လူကောင်းလုပ်ပြီး လင်ကို ဖေးသေး မ၊သေးတာပါ။

သည် လိုနဲ့ အရပ်မှာ လည်း အချေးအငှား ရှိတော့လည်း ချေးကြ ငှားကြ၊ ရန်ဖြစ်တော့လည်း ဖြစ်လိုက်ကြ၊ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ ပြန်ဝင်တော့လည်း ခွင့်လွှတ်ကြနဲ့ နေကြရတယ်။ ရီထွေးက တစ်အိုးတစ်မကြီးနဲ့ ပေမဲ့ ပူတယ်ပန်တယ်ရယ်လို့ တော့ မရှိဘူး။ ထမင်းချက်ချိန်ကျရင် အလတ်မ မီးမွှေးစမ်း၊ နို့ညာမ ရေခပ်စမ်း၊ အကြီးမ ဈေးပြေးပြီး ပုဏ္ဏားသိမ်းသိမ်းစမ်း၊ အငယ်မ မလှတို့ အိမ် ဆီတစ်မှုတ်လောက်

သွားချေးစမ်း၊ နို့ညှာအထက်မက မမြင့်ထွေးအိမ်ဆိုင် အာပြုခြောက်တစ်
ထုပ် အကြွေးယူချေစမ်း ဆိုတာမျိုးနဲ့ ထမင်းတစ်နပ် ဟင်းတစ်နပ် ပြီး
သွားရတာချည်းပါပဲ။ သူကတော့ ဂုံနီဖျင် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အချစ်ဝ
တ္ထု တစ်အုပ်နဲ့ ပေါ့။ စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ စကားများ တာတွေလည်း ခဏခဏ။
တစ်ည တစ်ရာပေးရတဲ့ ပုဂ္ဂလိက လျှပ်စစ်မီးသမားနဲ့ ငြင်းကြခုကြတာ
လည်း ခဏခဏ။ သူများ ခြံစည်းရိုးပင် သွားခုတ်ပြီး ထင်းစိုက်လို့ ရုံး
ရောက်ရတာလည်း ခဏခဏ။ ကြားထဲက သူများ ပစ္စည်း ပေါင်ပေးရာ
က ကာယကံရှင်က ပြန်ရွေးမယ်ဆိုတော့ ရီထွေး ပိုယူထားတဲ့ ငွေ ပြန်မ
ထည့်နိုင်သေးလို့ ရွေးမရရာက စကားများကြတာလည်း ခဏခဏ။ အိမ်
ငှားရှာပေးရာက ဖြစ်ရတဲ့ အရှုပ်အရှင်းကတော့ မရေနိုင်တော့ဘူး။

ကျွန်မကတော့ သည် လို လူ့စရိုက်တွေလည်း ရှိတတ်တာပါပဲလေလို့
သဘောထား ဆက်ဆံပေမဲ့ ရီထွေးက ကျွန်မကိုတောင် ဂိုဏ်းမထားတာ
တွေ ရှိလာတယ်။ တစ်ခါက သူကလေးတွေ အိမ်လာရင် ကြေးစော် ချွေး
စော် နံလွန်းလို့ ကျွန်မက ရေချိုးချေကြ ခိုင်းလိုက်တယ်။ မိန်းကလေးဆို
တာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေရကြောင်း၊ ဝတ်ပြီးသား နံနံစော်စော်တွေ မဝ
တ်ရကြောင်း၊ ခေါင်းကို မှန်မှန်လျှော်၊ ဆီလိမ်းပြီးသင် နေရကြောင်း၊ လ
က်သည်းခြေသည်း ညှပ်ရကြောင်းတွေ ပြောပြီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်တာပါ
။ ကလေးတွေက ပြောင်းပြန်။ နွေမှာ ခေါင်းစွပ်ကြီးတွေ မချွတ်တမ်း
ဝတ်ချင် ဝတ်ကြသလို ဆောင်းမှာ အင်္ကျီပါးကလေးတွေနဲ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်
နေကြ တာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဆောင်းတွင်း မနက်အစောကြီး ရေချိုး
ကြတာ ရှိသလို နွေခေါင်ခေါင် ရေမချိုး မိုးမချိုး သုံးလေးရက် နေကြ
တာလည်း ရှိတယ်။ အင်္ကျီအဝတ်အစားလည်း တစ်ယောက်ချွတ် တစ်
ယောက်က ကောက်ဝတ် ကြုံရာကျပန်း နေတတ်ကြရဲ့ ။

ကျွန်မက ပြန်လွှတ်လိုက်တော့ ရီထွေးကို ကလေးတွေက ဘယ်လို

ဘာသာပြန် ကြသလဲတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို စောင်းမြောင်း အော်ပါလေရော။

"ရေချိုး ရေချိုးနဲ့ လွယ်မှတ်လို့ ၊ ရေတစ်ပေါက် သောက်ဖို့ တောင် အနိုင်နိုင်ဟာကို၊ ညည်းတို့ က မင်းကတော်မို့ ရေချိုးရမှာ လားဟဲ့၊ နံရင် စော်ရင် ဘယ်မှ မသွားကြနဲ့ ။ ခြံအပြင် ထွက်တဲ့ လူ အရိုက်ပဲ"

ကျွန်မကို စောင်းနေမှန်း သိပေမဲ့ ငြိမ်နေရတာပါပဲ။ တုဖြစ်လို့ လည်း မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ တကယ်လည်း ရီထွေးကလေးတွေ ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက် သုံးလေးရက် မကူးကြတော့ဘူး။ သည် ကလေး တွေကို ကျွန်မက လွယ်အိတ်၊ ပေတံ၊ ခဲတံ၊ ခဲဖျက်၊ ဘောလ်ပင် ကအစ ဝယ်ပေးနေကျပါ။ တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းတော့လည်း တန်ကောင်းတန် ရာ ပေးနေကျ။ အိမ်မှာ ထမင်းဟင်း ပိုတော့လည်း ကလေးတွေ များ လှ သကောရယ်လို့ စည်းရိုး ကျော်ပေးရတယ်။ ဒါကို ရီထွေးက မထင်ရင် မ ထင်သလို သူတို့ ပိုလို့ မစားချင်လို့ တို့ ကိုပေးတာလို့ ပြောတတ်ရဲ့ ။ ကျွန်မကလည်း ကလေးတွေကို ခေါ်မခိုင်း၊ အပေးအကမ်းလည်း ရပ်စဲ ထားပြီ ဆိုရင်တော့ ရီထွေးက သမီးအထွေးဆုံးကို စမ်းလွှတ်တယ်။ နောက်တော့ အကုန်လုံး ပြန်ဝင်ကြရာက ရီထွေးကပါ အဝင်အထွက် အ ချေးအငှား ပြန်လုပ်တာလည်း များ လှပါပြီ။

သမီး ငါးယောက်စလုံးက မအေ့ ‘ဇ’ ကလေးတွေ နည်းနည်းစီတော့ ပါကြတယ်။ သတင်းပေး သတင်းယူ၊ ပုံကြီးချဲ့၊ ရန်တိုက်၊ မဟုတ်က ဟု တ်ကပြော၊ မကြားတာ ကြားတာ လုပ်တာတွေ များ တော့ အထူး

ကျွမ်းကျင်ကြတယ်။ ရသမျှသတင်း အကုန်အံ့ကြတော့တာပါ။ ရီထွေးက သမီးတွေ ရလာတဲ့ သတင်းတွေအားလုံးကို ခွဲထုတ်စိစစ်တယ်။ ဒါက ကိုယ်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဒါက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ဒါက လက်ဦးရင် ရနိုင်တယ်၊ ဒီစကားကတော့ ရန်ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စ၊ သည် အတင်းကတော့ နပမ်းလုံးရမယ့် ကိစ္စ၊ သည် သတင်းကတော့ အမြတ်ထုတ်ရမယ့် ကိစ္စ စသည် ဖြင့် ခွဲထုတ်ပြီးမှ အချိန်အခါ စောင့်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့တာပါ။

"အမေ မအုန်းတင်တို့ ထိပေါက်လို့ တဲ့ ၊ နှစ်ရာဖိုးတဲ့ "

"သေချာရဲ့ လား"

"မငယ်တို့ ပြောနေတာ၊ သမီး ရောက်သွားတော့ မလှကတောင် မငယ်ကို လက်ကုတ် လိုက်သေး"

"ဟုတ်ပြီ နောက်တစ်ယောက် ဘာကြားခဲ့တုန်း"

"သမီး ရောက်သွားတော့ ပါးစပ်ပိတ်သွားကြလို့ ဘာမှ မကြားခဲ့ဘူး"

"ညည်း ရောက်သွားမှ ပါးစပ်ပိတ်တယ်ဆိုတော့ ငါ့အတင်းနေမှာ ပဲ၊ ကောင်မတွေ နေနှင့်ဦး၊ ကဲ ပြောစမ်း အလတ်မ"

"မအေးက အဝတ်တွေ မလှကြီးကို ပေါင်ခိုင်းမလို့ တဲ့ ၊ အမေ့ မယုံလို့ နေမှာ ပေါ့"

"ဘာအဝတ်တွေလဲ"

"မသိဘူး"

"ညည်းကို သိခဲ့တယ်မရှိဘူး သွားစမ်း"

သမီးတွေကလည်း ရပ်ကွက်ထဲက အမျိုးသမီးတွေကို အဒေါ်ရယ်၊

အစ်မရယ် ထည့်မခေါ် ကြပါဘူး။ မအေ ခေါ်သလိုပဲ မငယ်တဲ့ ၊ မအုန်း တင်တဲ့ ၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မအေ ခေါ်လို့ ထူးရင် ‘ဟင်’ တို့ ၊ ‘ ဘာတုန်း’ တို့ ထူးကြတာ မဟုတ်လား။

သည် လိုကလေးတွေ ပြောစကားပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ပိုက်ဆံချေးရမယ့် သူကို ချေးတယ်၊ ရိရမယ့်သူကို ရိတယ်။ ရန်ဖြစ်ရမယ့်လူကို ဖြစ်တယ်။ နပမ်းလုံး သတ်ရမယ့်လူကို လုံးသတ်တယ်။ တစ်ခါကများ ရန်ဖြစ်ရင်း သူများ အိမ် ခဲနဲ့ ထုလို့ ရုံးရောက်ရပြီးပြီ။ သမီးတွေက အနားက ဘာကျောင်း ထားတာဆိုတော့ ရီထွေးက ဆရာမနဲ့ လိုက်ရန်ဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ မဝင်ရ ဆိုတာမျိုးနဲ့ ဘုန်းကြီးက အမိန့်ထုတ်ခံရတာလည်း ရီထွေးပါပဲ။

"ညည်းအေ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ မဝင်ရဆိုတဲ့ အဖြစ်က ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘုန်းကြီးကို အပြစ်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ သွားလျှောက်ချေ၊ ညည်း မလျှောက်ရဲရင် ငါ လိုက်လျှောက်ပေးပါမယ်"

ကျွန်မက စိတ်မချမ်းသာလွန်းလို့ ပြောမိတော့ ရီထွေးက ဘယ်နှယ်မှ တောင် ခံစားရပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ မဝင်ရရင် ဘေးက ပန်းသွားရုံပေါ့တဲ့ ။ ကမ်းကို ကုန်ပါရော။ ရီထွေးအကြောင်း ပြောရရင်တော့ မကုန်ပါဘူး။

လမ်းတိုကလေးထဲက အိမ်တွေကလည်း ရီထွေးကို တတ်နိုင်သမျှ တော့ ရှောင်ကြပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ကို အမှိုက်ပုံတာ၊ ထမင်းသိုး ဟင်းသိုး သွန်တာ၊ အိမ်သာနဲ့ ထောင်းထောင်း ထနေတာ၊ အိမ်ရှေ့ထရုံမှာ တွယ်နေတဲ့ ခြံတောင်ပို့ကို ရာဇမတ်ကာပြီး နေ့မီး ညမီး မပြတ်ထွန်း ပူဇော်နေလို့ မီးဘေး စိုးရိမ်ကြရတာ မျိုးတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ ရီထွေးက

ဈေးဝယ်လွှတ်ရင် ရောင်းရတဲ့ အိမ်ဆိုင်တွေက နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေကို ကြောက်ကြတယ်။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်၊ လက်ဖက်ခြောက်တစ်ထုပ်၊ အခေါက်ခေါက်အခါခါ လဲခိုင်းတာမျိုး၊ အအမ်းအတောမှားလို့ ပိုက်ဆံက စုတ်နေလို့ ၊ အကြွေးချန်လို့ ၊ ကလေးတွေက မုန့်ပါ ရောနှိုက်သွားလို့ ဆိုတာမျိုးတွေကလည်း ထပ်လို့ ။

လမ်းထဲမှာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရောက်လာမှန်း မသိတဲ့ ခွေးတွေကလည်း ရီထွေးတို့ အိမ်ထဲ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ကြ ထွက်ကြ။ လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ကား၊ ဆိုင်ကယ် အဝင်အထွက် မရှိ။ ကစားကွင်း ကျယ်ပေမဲ့ ရီထွေး ကလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ တခြားလမ်းဘက် သွားကစားကြ တဲ့ အထိ ရီထွေး ရန်ကို ကြောက်ကြတယ်။ ကျွန်မလည်း တစ်ခါတလေ ဉာဏ်မီသလောက် စဉ်းစားကြည့်မိပါရဲ့ ။ ဘာကြောင့်များ ချည်ထွေးလို ရှုပ်တဲ့ ရီထွေးကို ကြောက်နေကြရတာ ပါလိမ့်ပေါ့။

အခုတော့ ကျွန်မတို့ လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ရီထွေးတို့ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ရီထွေးရဲ့ ဦးလေး ပိုင်တဲ့ အိမ်ဆိုတော့ ဦးလေးတော် ဆုံးသွားလို့ ဝိုင်းရော အိမ်ရော ရောင်းလိုက်ကြတယ်။ သည် တော့ ရီထွေးတို့ လည်း တခြားပြောင်းကြရတော့တာပေါ့။ ဒါတောင် ချက်ချင်း မပြောင်းသေးဘဲ ဟိုအိမ်အဖီ ဆွယ်ပါရစေ။ ဟိုဝိုင်းထဲ တဲငုတ်တို ဆောက်ပါရစေ လုပ်နေလို့ ရပ်ကွက်က စိတ်ထင့်နေကြရ သေးတာပါ။ ရီထွေးက ပြောင်းခါနီး မျက်နှာအမ်းကြီးနဲ့ အိမ်ပေါက်စေ့ လိုက်ငိုတယ်။ သူတစ်ပါး ဒုက္ခရောက်တာ ဝမ်းမသာကြပေမဲ့ ရီထွေးတို့ ပြောင်းသွားမှ ပဲ လူတွေမှာ ကိုယ့်အိမ်

ရှေ့ကလေး ကိုယ် ရဲရဲထွက်ရှူ ဝံ့ကြတော့တာပါ။

"အခုမှ ချည်ထွေး ရှင်းတော့တယ် ဆရာမရေ၊ ဒါတောင် လေဝေသလို ဝေနေသေးတာ"

လမ်းတိုကလေးထဲမှာ ကလေးတွေ ထွက်ကစားနေကြပြီ။ ဟိုတုန်းက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားလက်ဆုံ ကျရင်တောင် ရီထွေးက သူ့အတင်း ပြောတယ်ဆိုပြီး ရန်လုပ်မှာ စိုးကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေလည်း အခုမှ ပြုံးဝံ့ ရယ်ဝံ့ စကားလက်ဆုံ ကျဝံ့ကြတော့တယ် ဆိုပါတော့။

ရီထွေးတို့ အိမ်ကို ပွဲစားတစ်ယောက်က ဝယ်လိုက်တာပါ။ ပွဲစားက အိမ်ရှေ့က ခြံတောင်ပိုကြီးကို အရင်ဖြိုချလိုက်တော့ ခြံတွေဆိုတာ ရွရွတက်လို့ ။ တစ်ဝက်စောင်းနေတဲ့ အိမ်ကြီးကို ဖြိုတဲ့ နေ့ကများ ဆို မြွေတွေရော၊ ကြွက်တွေရော၊ ကြမ်းပိုးတွေရော၊ ပိုးဟပ်တွေရော ထွက်လာလိုက်တာ မနည်းဘူး။ ခွေးတွေလည်း သခင်ပျောက်ပြီး ဘယ်ရောက်ကုန်တယ် မသိပါဘူး။ ရပ်ကွက်ကတော့ လ,ငပုပ်ဖမ်းရာက လွတ်လာတဲ့ လမင်းလို ရှင်းရှင်းကြီး လင်းသွားတော့တာပါ။ လမ်းတိုကလေးထဲ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်ကြ၊ ကလေးတွေ ဆော့ကြ၊ ကစားကြတာတွေတော့ ကျွန်မတောင် ပြုံးမိပါရဲ့ ။

ရီထွေးတို့ ပြောင်းသွားလို့ ဘယ်လောက်မှ တောင် မကြာလိုက်ပါဘူး ။ မနေ့တစ်နေ့ကတော့ သတင်းတစ်ခု ရောက်လာတယ်၊ ရီထွေးတို့ ကျွန်မတို့ လမ်းတိုကလေးထဲ ပြန်ပြောင်းလာတော့မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းပါ။ လမ်းထဲက လူမနေဘဲ ခြံခတ်ထားတဲ့ တရုတ်သူဌေး တစ်ယောက်ရဲ့ ဝိုင်းထဲကို အသနားခံပြီး တဲတစ်လုံး ထိုးနေကြမယ်လို့ ဆိုရဲ့ ။ သတင်းက သေချာလေသလား၊ မသေချာလေ သလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကတော့ ရီထွေး ပြန်ရောက်လာမှာ စိတ်ညစ်
ကြတယ်။ ရီထွေးတို့ ပြန်ရောက်လာရင် တစ်ဆက်တည်း ခွေးတွေရော၊
ခြင်္သေ့တွေရော၊ မြွေတွေ၊ ကြွက်တွေ၊ ကြမ်းပိုးတွေ၊ ပိုးဟပ်တွေရော
ရပ်ကွက်ကလေးထဲ ပြန်ရောက်လာနိုင်တာကိုး။

ရီထွေးတို့ ပြန်ရောက်လာရင် ချည်ထွေးလို ရှုပ်ဦးမှာ ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

Beauty မဂ္ဂဇင်း
(၂၀၀၈) ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်
